

A je tu konečně

výjezd!!!

Tedy snad bude. Jo, nějaké menší výjezdy se už uskutečnily, ale takový, kde se tahají kilometry kabelů, už dlouho nebyl. Měl by se konat velký koncert na Myjavě v amfiteátru.

Budu psát o množství profesí, které vám připravovaly a doufejme zase budou připravovat koncerty. Věřte, že máje koncert před sebou, chystá se množství různorodých pracovníků z oborů, které vůbec netušíte. Třeba ti, co jim říkám pavouci. Ale o těch až za chvíli.

Začněme tedy od píky: Námet:

Z 99,9 procenta je to v našem případě principál, věhlasně známý Karel Peterka. Je to jakýsi jeho monopol, neboť on je ten, kdo má nápady a ví, jak to má vypadat, kdo má vystupovat, kdo moderovat a tak dále. Poté, co jej nápad uchvátí, seze malé konsorcium a předává informace. Účastníky bývají: (ono to není pokaždé stejné) produkce, režisér, někdy i hlavní kameraman, bývá tam i zástupce obchodního oddělení a vzácně se vyskytuje i moderátor, pakliže je známa úloha moderátora (většinou se moderátor řeší až na místě, zhruba deset minut před začátkem akce). Toto se děje za zavřenými dveřmi a my ostatní si na chodbě šuškáme: „Slyšel jsi to? Prý jedeme někam na Slovensko.“ „Fakt?“

„No nevím to jistě, jen jsem to zaslechl.“ „A kdy?“ „Co já vím?“

Scénář:

Nechci nikomu nadržovat, ale je to zase ten Peterka. I když se mu do toho snaží moderátoři a ostatní vnést zmatek, téměř vždy ostrouhají. Karel má jasno.

A je na řadě Produkční:

Na rozdíl od jiných televizí, u nás celý velký koncert řeší jediná produkční. Proto se nedivíme, když z ouřadovny vyjde buď s vyšnutým pohledem, svráštělým čelem anebo tikem v levém oku a pravém ukazováčku. Někdy se přidává i cukání prostředníčku na levé noze. Pardon, to má Dáša, Zdenička měla trauma na pravé.

Produkční je osoba, jež má vše zařídit: Obtelefonovat kapely, sehnat světla, zvuk, kameramany, rekvizity, jídlo, pití, propagaci, natočení upoutávek... Znáte to z toho filmu: „...to máte cihly, vápno, hřebíky, prkna...“ Tak si představte stavbu domu a přidejte tak 20 procent a jste produkční. Až to během dvou bezesných nocí produkční rozdýchá, seze anebo obvolá zase své konsorcium. Rozdává informace a úkoly.

Režie:

Režisér se dozvídá, kde to bude, případně dostává fotografie pódia a hlediště a on

namítá, že to takhle nejde, že se to musí udělat jinak. To ale ještě neví, že to lze a nemá pravdu. Postupně se smiřuje, neuznává porážku a statečně hledá kompromis. Zvažuje, kolik kamer a jakých použije a přemítá, které kameramany by si přál mít za jedničkou, dvojku a jeřábem... Stejně ví, že dostane ty, kteří mají čas a určitě jich nebude takový počet, jež si vysnil. Pak doma potajnu rozvažuje, co by tam mohlo být a zkouší produkci navrhnout něco jiného, než minule a věřte, že se to občas i podaří.

Hlavní kameraman a Hlavní technik, většinou v jedné osobě:

To je člověk, který dostane na starosti zajistit potřebný počet kamer, potřebné kilometry kabelů, množství sluchátek, napáječů, záukolovat zvukaře. Na místě činu pak zodpovídá za to, že to celé, ten „kabelový salát“, bude fungovat a kamery budou produkovat obraz k obrazu páně režiséra. Když tomu tak není, jest peskovan a musí zřídit nápravu. Což občas není jednoduché. Taková zapomenutá sluchátka dokáží hodně znepríjemnit situaci. Od zvuku se tento naopak distancuje a veškerou odpovědnost za funkci zvukové stránky pořadu předává zvukaři.

Zvukař:

Máme u nás dva druhy

zvukařů: Cholerika a „ono to nějak dopadne“. Ze zkušenosti vím, že situaci vždy nějak zvládne ten druhý. Pokrčí rameny a nějak to zapojí. Ten první se nejdříve pohádá, křičí, pak to nějak zapojí a nakonec dva dny nespí. Nemá se ten druhý lépe? Nicméně zvukař taky nemá na různých ustlání, když už to funguje. Jak má tušit, že právě na pódium vyleze mikrofon číslo čtyři? Tak zapíná všechny a pak eliminuje ty nepotřebné. Holt se někdy z dálky ozve smích ze zákulisí, případně i nějaká neslušná slova při vyprávění vtipů nudících se interpretů.

Aby kamery odevzdávaly obraz, je třeba Světla:

Osvětlení pódia a vlastně i stavbu pódia (pakliže je třeba vytvořit prkna, co znamenají Šlágr) nám zajišťuje externí firma. Jmenuje se Prener.cz a jejím majitelem je Zdeněk, přezdívkou „Žabák“ (bydlel v Žabovřeskách). A tak mu říkám „náhradní tatínku“ (víte, že jsem Pulec). Mému originál tatínkovi to nevadí a směje se tomu.

A právě osvětlovací a pódiová služba je pro televizní natáčení velmi specifická. A taťka náhradní se to naučil. Spolupracovali jsme i s jinými firmami, ale to byste měli slyšet toho režiséra. Ono totiž svítit obyčejný koncert, kde je výhodou, že to všechno bliká a svítí naplno, je dobré. Ale ten chudák u světelného pultu netušil, co to je televizní svícení a byl menší a menší, až se skoro ztratil, když na něj rejža řval a řval. Na konci koncertu už byl vyškolen a měl tak metr dvacet. Ale rejža a

střihač v jedné osobě stříhal pořad ne týden. Dva! Bědoval. Nadával. Končil. A přísahal, že příště si vezme na takový nýmandy střelnou zbraň. Čímž si vlastně protiřekl a neskončil.

Ale vrátím se k Žabákovi. On si s sebou vozí některá individua, o nichž si myslíme, že jsou obyčejní bedňáci. Jó, nějaké pomocné síly. Tahám takhle stometrový optický kabel a dojdu až na nedokončené pódium a periferně vnímám někde nahoře pohyb. Leknu se, vzpomenu si na horor Pavouci a nemýlím se. Ve velikosti člověka obří tarantule! To je můj první dojem. Ten bedňák je pavouk za bedňáka převlečený. „Tu pětku doleva a dolů!“ Zavelí pulčí otec. Šplhoun přeručkuje v deseti metrech, zhoupne se na své pavučině a přesměruje svit doleva a dolů. „Moc! Zpátky!“ zazní zdola a z vrchu se ozve smích: „Tak si sem vylez sám.“ Chechtá se pavouk a hýbe světlem. Myslím, že by byl žabák radši pod vodou a vyráběl pulce.

Vše vydrátováno, vše svítí a vše, co má dělat randál, jej dělá. V režii sedí odpovědná osoba, za mixpultem flegmatik a nebo užflegmatik a za pódium to začíná!

Produkcí začíná třetí směna. První byla to vyslechnout, druhá nějak to zařídit a teď koordinovat dění na pódium. Případně řešit rozmary interpretů. „Hele, on chce změnit písničku...“ přijde za zvukařem produkční s tím tikem v oku. Tuší odpověď. Flegmatik: „Ať si strčí nohy do WC, zatáhne za šňůru, a když ho to spláchne, vyměním.“ Cholerikovi okamžitě naběhne křečová žíla na čele.

Závěrem:

To ještě sbalíme a nastrkáme do dodávek. Od rána do noci. Ale takový závěr jsem nechtěl.

Závěrem podruhé:

Je to dřina, jsou to nervy, ale: Když už je všechno sbalené a jedem domů, nebo na hotel, vyprávíme si o koncertu, co se komu povedlo, komu ne, děláme si ze sebe srandu. Proč? Byl to zážitek vy jste se přišli bavit a se a my jsme vám tu zábavu uskutečnili. A navíc to uvidíte v televizi. Jen poznámka: Velmi rád jsem býval za kamerou, co sledovala diváky. Bavilo mě hledat usměvavé tvářičky. A pak jsem jednou nebyl za kamerou, ale přesto ke mně přišel člověk a řekl: „Zabírejte nás. Jó, šlo by to?“ a vstrčil mi do ruky flašku domácí pálenky. Poslal jsem toho člověka za kameramanem „do lidí“, ať se s ním poradí a flašku jsem si nechal. (Zdeněk stejně nepije!)

Tak ahoj, třeba na Myjavě. Už abychom začali zase postaru. Je! Já už napsal závěr. Co s tím? Aaaaa, už to mám:

PS:

Karle, vymýšlej. Sic budeme frfňat, ale vymýšlej. Tak tě, Karle, zdraví tví podřadní, jež tu práci prostě mají rádi. Hmm. Co dodat.

Na viděnou na koncertech.

Váš hypulík

